

РЕШЕНИЕ

№ 4700

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 14.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1263** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите АПК.

Образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], УРН 614526, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ниво 1, офис 1, представлявано от Ц. П. А., депозирана чрез адв. М. М., против Решение № 06/04/1/0/03349/04/01 / изх. № 01-2600/3853 от 13.11.2020 г. на Изпълнителния Директор на Държавен фонд "Земеделие", с което е отказана изцяло одобрената финансова помощ по Договор № 06/04/1/0/03349 от 10.03.2017 г. и същият е прекратен на основание чл. 23, ал. 2, т. 1 от договора поради неподаване на заявка за плащане от страна на ползвателя на финансова помощ в изрично договорения за това срок, а именно най-късно до 29.02.2020 г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради противоречие с материалния закон, допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила при издаването ѝ, както и несъответствие с целта на закона, представляващи отменителни основания по чл. 146 АПК. Излагат се подрбни мотиви в подкрепа на тази теза. Иска се отмяна на решението като незаконосъобразно и връщане на преписката на административния орган за произнасяне по същество, по приложението на относимите материалноправни и процесуалноправни норми.

В с.з., жалбоподателят, редовно уведомен не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът – Изпълнителен директор на ДФЗ С., редовно уведомен за с.з. не

изпраща представител. Депозира молба, с която оспорва жалбата, като неоснователна. Счита, че оспореният акт е законосъобразен, при издаването му е спазена процедурата, правилно е приложен материалният закон и е в съответствие с целта на закона. Претендират се заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните е сключен Договор № 06/04/1/0/03349 от 10.03.2017 г. за отпускане на финансова помощ по подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програма за развитие на селските райони 2014-2020 г., подкрепена от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони. Договорът е сключен на основание чл. 42, ал. 3 от Наредба № 9 от 21.03.2015 г. за прилагане на подмярка 4.1 „Инвестиции в земеделски стопанства“ от мярка 4 „Инвестиции в материални активи“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г. (Наредба № 9 от 21.03.2015 г.) и Заповед за одобрение на заявлението за подпомагане №03-РД/423 от 07.02.2017 г. на Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“. По силата чл.3 ал.1 на този договор жалбодателят е следвало да получи сумата от 538 912, 48 лв., представляваща 50% от одобрените и реално извършени разходи за осъществяване на заявления и частично одобрен проект № 06/04/1/0/03349 "Модернизиране на земеделското стопанство чрез закупуване на специализирана земеделска техника и СМР на стопански и обслужващи сгради“ на дружеството. Тези разходи са одобрени в раздел първи на Заповед № 03-РД/423 от 07.02.2017 г. на Изп. директор на ДФ"Земеделие", въз основа на която е сключен и посочения по-горе договор. В раздел втори на същата заповед не са одобрени за финансиране подробно изброени позиции от заявления проект, в тази част административният акт е обжалван, като с решение № 11216/24.08.2020г. по адм. дело № 14659/2019г. на ВАС, Пето отделение, жалбата е отхвърлена частично.

С Уведомително писмо-предизвестие № 06/04/1/0/03349/22/01/ изх. № 01-2600/3853 от 20.08.2020 г. / на жалбодателя е указано в 14-дневен срок да представи надлежни писмени доказателства, удостоверяващи особени непредвидени обстоятелства, довели до обективна невъзможност за подаване на заявка за плащане в договорно и нормативно определен срок, тъй като при проверка е установено, че в предвидения в едномесечен срок от датата на приключване на инвестицията 31.01.2020 г., такава заявка не е подадена. Указано е също, че при непредставяне на доказателства за обективната невъзможност за подаване на заявка, за дружеството –ползвател на безвъзмездната финансова помощ ще бъде прието виновно неизпълнение на договорните задължения. Писмото е получено на 09.10.2020г. от служител на жалбодателя, видно от представеното известие за доставяне, като в дадения му 14-дневен срок жалбоподателят не е представил отговор респ. становище.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Решението е получено от жалбодателя на 04.01.2021г. от служител на жалбодателя, а жалбата против него е предявена на 18.01.2021 г. по пощата, видно от представените от двете страни доказателства. Това прави същата допустима, като подадена от надлежна страна и в рамките на преклузивно определения 14-дневен срок, но разгледана по същество, е неоснователна по следните съображения:

По силата на чл. 146 от АПК съдът е задължен да се произнесе по всички посочени в чл. 146 от АПК основания за незаконосъобразност на оспореното решение, дори да не са посочени в жалбата, включително и относно нищожността на административния

акт. Решението е издадено от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия. Изпълнителният директор на ДФЗ, който по силата на чл. 20а, ал. 2, т. 2 ЗЗЗП и чл. 42, ал. 1 от Наредба № 9/21.03.2015 г. е компетентен да издава административни актове от рода на оспорения в настоящото производство, както и в предписаната от закона писмена форма, е издал валиден административен акт. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Не се спори, че за финансиране са одобрени само една част от разходите, заявени с проектното предложение на жалбоателя и че за неодобрените такива между страните има неприключил съдебен спор. Прекратеният с оспореното пред съда решение договор е сключен само за одобрените разходи, видно и от чл.3, ал.1 на същия (лист 36 от делото), които са одобрени именно в т.І на Заповед № 03-РД/423 от 07.02.2017г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, необжалвана и влязла в сила. Безспорно установен е фактът, че в посочените в договора срокове жалбоателят не е подал заявка за окончателно плащане на безвъзмездната финансова помощ, както и че направеното от него възражение /отговор/ на уведомителното писмо не касае нито едно от посочените в чл. 21, ал. 2 от договора извънредни обстоятелства (непреодолима сила), което да прави неизпълнението му невиновно. Изпълнението на договора, предмет на разглеждане в настоящето производство, не е свързано с изхода на водения между страните спор относно неодобрената част от заявените в проекта разходи, тъй като съгласно чл. 22, ал. 2, т. 3 не се допуска изменение или допълнение на договора, което води до увеличение на стойността на помощта съгласно размера по чл. 3, ал. 1, т. е. и при положителен резултат от обжалването размерът на безвъзмездната финансова помощ по този договор не може да бъде увеличен. При тези констатации аргументите на административния орган за несъстоятелност на възражението на ползвателя за наличие на обективни причини, които не са му дали възможност да подаде заявката си за окончателно плащане в срока по чл. 6, ал. 4 от договора, са в съответствие със събраните в административната преписка доказателства. Правото за едностранно прекратяване на договора е надлежно упражнено съобразно чл. 23, ал. 2, т. 1 от същия. Няма доказателства, нито твърдения от страните, че изобщо е правено искане за изменение на сключения между тях договор, за да се приеме, че срокът за подаване на заявката за окончателно плащане е продължен.

С оглед на изложеното съдът намира, че решението, предмет на делото, е законосъобразно, поради което жалбата против него следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на осн. чл. 143, ал. 1 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение от 100 (сто) лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София – град, III отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], УРН 614526, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ниво 1, офис 1, представлявано от Ц. П. А. против Решение № 06/04/1/0/03349/04/01 / изх. № 01-2600/3853 от 13.11.2020 г. на Изпълнителния Директор на Държавен фонд "Земеделие".

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] ДА ЗАПЛАТИ на ДЪРЖАВЕН ФОНД

"ЗЕМЕДЕЛИЕ" – С. юрисконсултско възнаграждение от 100 (сто) лв., разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните чрез Административен съд - София -град пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: